

вѣкъ е двуквасенъ. Резултатътъ отъ този животъ е вкисване или разлагане. Ако сърдцето ти люби, а умътъ се съмнява, ти си двуквасенъ. Това показва, че умътъ ти е заквасенъ съ една мисълъ или съ едно желание, а сърдцето — съ друго.

„И взе го жена, та го скри“. Христосъ употребява думата „жена“ не въ този смисълъ, както обикновенитѣ хора я разбираятъ. Думата „жена“ на български се пише съ четири букви. Първата буква „ж“ е съставена отъ два полукръга, свързани съ два диаметъра, перпендикуляри единъ на другъ. Полукръговетѣ представлятъ двата свѣта — духовния и Божествения, свързани помежду си съ помощта на двата диаметра, които не сѫ нищо друго, освенъ Божествената жена или дева, която слиза отгоре. Тя иде на земята, да научи хората, какъ да мѣсятъ хлѣбъ. Тя носи необходимите елементи на живота. Въ Писанието е казано, че Духътъ трѣба да слѣзе върху човѣка, да го просвѣти и научи на всичко. Споредъ Христа, Духътъ не е нищо друго, освенъ разумната жена, която знае да мѣси. Тя е свързана съ Божията Любовь. Като дойде въ дома на човѣка и намѣри брашно, тя го туря въ нощвитѣ и го замѣсва. Житото се превръща въ брашно чрезъ страдания, т. е. чрезъ воденицата на живота. Воденицата, заедно съ воденичния камъкъ, приготвя материята за образуване на бѫдещи човѣшки тѣла. Понеже човѣкъ ще възкръсне чрезъ своето тѣло, затова то се приготвя въ Божествената воденица на страданията. Въ този смисълъ думитѣ „воденица и страдание“ сѫ синоними. Като страдате, не плачете, но си кажете: Днесъ моята воденица мели брашно. Защо идатъ страданията? — За да има брашно за мѣсене на хлѣбъ. Като приготвя квасъ за хлѣба, тя туря въ него малко вода. Какво нѣщо е водата? — Тя символизира живота на земята. Значи, страданията приготвятъ материалъ за мѣсене; квасътъ е Божественото сѣме, а водата — условие за неговото покълване и растене. Така трѣба да се омѣси всѣки човѣкъ, да стане християнинъ въ пълния смисълъ на думата. Който нѣма воденица за мелене на брашното си, не може да си мѣси хлѣбъ. За да имате брашно, първо трѣба да